

Levenslust met de eindmeet in zicht

★★★★★

J'aime la vie
Mathias Sercu

Ingehouden emotie, een pleidooi voor verbinding en een gezonde dosis relativering: dat is wat Mathias Sercu serveert in zijn regiedebuut *J'aime la vie*. Een tragikomedie over kanker en levenslust, die in al haar oprechtheid moeilijk te weerstaan is.

LIEVEN TRIO

Mira (Janne Desmet) is een levendig warhoofd. Moeder van de 9-jarige Sam (Mattias Busschaert), die geboren werd als jongen, maar nu als meisje door het leven gaat. Zus van optimist Mario (Bert Dobbelaere) en brompot Rocco (Jurgen Delnaet), die ze al jaren niet meer gezien heeft. Dochter van Christianne (Els Olaerts), met wie ze een moeilijke relatie heeft. Palliatief thuisverpleegster, maar sinds kort - o ironie - ook zelf kankerpatiënt.

Acteur en scenarist Mathias Sercu maakt met *J'aime la vie* een mooi debuut als filmregisseur. Het scenario, over een vrouw die in het aan-schijn van de dood haar versplinterde familie probeert te reanimeren, rijpte jarenlang. Inspiratie vond Sercu bij de ziekte van zijn broer, de plotsse dood van zijn moeder, en later ook de terminale kanker-

diagnose van zijn zoon Tore. Dat er grote emoties door *J'aime la vie* stromen, mag dus geen verrassing heten.

Bewonderenswaardig is dat Sercu die spaarzaam inzet. *J'aime la vie* is geen zware tearjerker, de kracht van de film zit vaak in wat hij niet toont. Heftige momenten blijven meestal buiten beeld. Zo toont Sercu niet hoe Mira op haar werk het slechte nieuws brengt. Wel zien we hoe een collega later aankomt, met haar mond vol tanden staat, waarop Mira laconiek haar schouders ophaalt: "Mja." Zo zal Sercu het vaker aanpakken: op cruciale momenten knippen, en focussen op wat erna komt.

Bovendien blijft de toon verrassend luchtig, met een gezonde dosis relativiserende grapjes. *J'aime la vie* gaat dan ook niet over ziekte en dood, maar wel over hoe het leven kan opflakkeren met de eindmeet in zicht. Sercu toont hoe de dood deuren kan openbreken die al jaren muurvast zaten. Meer nog: deze film is een vurig pleidooi om vooral niet op de dood te wachten om vergeving en verbinding toe te laten.

WARM BAD

Sercu en *director of photography* Anton Mertens doen geen gekke dingen met de camera. De beeldvoering is spontaan, no-nonsense. Enkele dramatische momenten waren wellicht beter uit de craft

'J'aime la vie' is geen zware tearjerker, de kracht van de film zit vaak in wat Sercu niet toont

gekomen met meer visuele finesse en minder tekst. Maar Sercu toont zich wel een prima sfeerschepper. *J'aime la vie* is een warm bad. Door de tweede helft, waarin de dysfunctionele familie een louterende trip naar de Ardennen onderneemt, waait een aardige *Little Miss Sunshine*-vibe.

Daar is ook de cast mee verantwoordelijk voor: Janne Desmet

wekt instant sympathie met haar menselijke, hoopvolle vertolking. En zij niet alleen. Tot in de bijrollen wordt er uitstekend geacteerd: Greet Verstraete (pas nog geweldig in *Holly*) maakt van stripster Emmy veel meer dan de karikaturale bimbo die ze in een andere film had kunnen zijn.

Vanaf morgen in de bioscoop

Jurgen Delnaet als Rocco en Janne Desmet als Mira. Een kankerdiagnose brengt een versplinterde familie weer samen in het regiedebuut van Mathias Sercu. © J'AIME LA VIE